

הם מכינים לך לירות מזוייכות

ה כל מדברים על העלאת שכר. היא הובטחה בנאומי בחירות. בהסתמך עליה חוסלו שביתות במשך כל שנת 1969.

לכאורה, העניין חד וחלק. במשך שנתיים ימים לא הועלתה תוספת היוקר, החלה על 700 הלירות הראי שונות של שכר העובדים בישראל. היוקר עליה — בערך ב-4% מאז, לפי סיכומי הלישכה לסטטיסטיקה. נוסף לכך, כן טוען בן-אהרון, בהסתמך על מחקר

מן ההכנסה במהירות רבה מאוד. המינימום עולה עם כל ילד מתחת לגיל 18. העיקרון הוא — שמהמינימום הדרוש לקיום אין גובים מס. עיקרון יפה — אך המינימום לזוג נשוי עם שלושה ילדים הוא, לפי דעת שר-האוצר, 5964 ל"י לשנה, או 497 ל"י לחודש. התנאי — שהאשה אינה עובדת. אם היא מעזה לעבוד, גובים מס החל משכר של 410 ל"י לחודש.

השכיר הישראלי אינו יכול לזקוף שום הוצאות על

שהזמן עליו במוסד-למחקר-כלכלי הנתון למרותו הבילעדית, עלתה התפוקה של ה-עובדים ב-17% מאז 1967, והשכר עליה רק ב-5%. (עליית שכר זו היא ברובה הגדול עלייה מדרגה מיקצועית אחת לדרגה גבוהה יותר, או תוספת ותק. על כך נדון להלן). יש, איפוא, לדעת בן-אהרון, להעלות את השכר בערך ב-16%. כאמור — חד וחלק. בשל סיבות היסטוריות, הצד השני ב-משאומתן על השכר בשנת 1970 היא התאחדות בעלי-התעשייה. אולם כאן טמון אחד האבסורדים הגדולים ביותר של המ-שק הישראלי. התאחדות בעלי-התעשייה מע-

את הוצאותיה של משפחה, כמו זו שלקחנו אותה לדוגמה, ב-15 ל"י לחודש. (אם יש לה מכונית או אפילו רק קטנוע, תהיינה ההוצאות גדולות הרבה יותר). גם הרשויות המקומיות תיא-

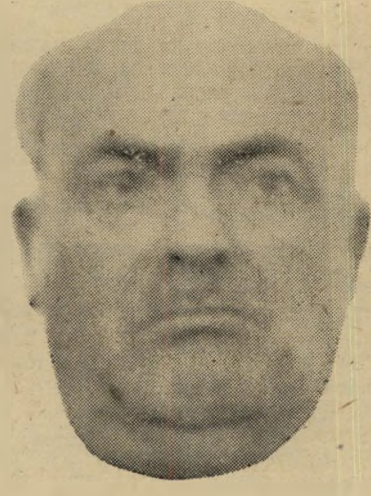
חינוך ילדיו, למשל, לסכום הפטור ממס. ה-חינוך התיכון הוא, למשל, כולו על חשבון הפרטי.

★ ★ ★

א ידו היה המינימום של ההכנסה הפטורה ממס מציאותי יותר, ואילו מינימום זה היה צמוד ליוקר החיים, אפשר היה לבטל בקלות את שיטת תוספת הו-יקר, וכל ההשפעה של תוספת זו על הוצ-אות המפעלים והשירותים היתה מתבטלת. שיטה זו היתה מעקרת את ההתייקרות, מונעת את היחצרותו של כדור השלג ה-

ייתכן וזה יקח עוד מיספר חודשים, עד אשר ייסגר מעגל הקסמים — אך העובד השכיר יכול להיות סמוך ובטוח, שבסופו של דבר לא תקנה לו התוספת שבן-אהרון לוחם עליה בחירוף נפש כזה, כל תועלת.

ושמיו: יוקר

בן-אהרון

בלווי תוספת

ספיר

מתגלגל וגדל עם התגלגלותו במידורו. העובדה שאוצר המדינה היה מקבל הכנסה קטנה יותר עם כל התייקרות (או הכנסה גדולה יר-תר עם הוזלת החיים) היתה משי-משת דרבן טיבעי לפקודי האוצר להימנע מזגרום להתייקרויות כי מו ידיהם. כדור שהתחשבות יתר בצרכים מיוחדים של משלם הי-מיסים, כגון הכרה בהוצאות חי-נוך, היתה עוד מחזקת מגמה זו. הדבר נהוג בארצות רבות. הבעיה השנייה היא זו של מדיניות השכר ההסתדרותית. מקורה ברעיון מר-כזי של העלייה השלישית — יצירת קומרי נה של פועלי ישראל. מאז חלמו חלום זה,

הוא אשר אמרנו — הלירות החדשות תהיינה מזוייפות. דפוקים יהיו, כרגיל, בע-לי ההכנסות הקבועות, מפנסיה, למשל. הם יצטרכו לנקב חורים חדשים בחגורי-חיהם.

האומנם מוכרח כל זה להתרחש כך? התשובה, כמצב הנתון, תהיה חיובית. אך אין כל הכרח שהמצב הנתון יימשך.

שני הגורמים המרכזיים הקובעים שאין העובד בישראל יכול ליהנות מהעלאת שכר כללית הן מיבנה המיסים ומדיניות השכר ההסתדרותית. שניהם שרירים מתקופות ש-עבר עליהם זה שנים הקלה.

מסי-ההכנסה הישראלי משאיר מינימום של הכנסה פטור ממס. כאשר עולה ההכ-נסה מעל למינימום זה, עולים אחוזי המס

לצנה להעלות את מיסיהן ב-20% בערך, עם קיצוץ ההקצבה הממי-שלתית שיש לצפות לה. דבר זה יעלה לכל משפחה עוד 5 עד 7 ל"י לחודש. שמונה הלירות ש-י נותרו — אם נותרו! — תיאכזנה עלידי ההתייקרות של השירותים השונים, שתיגרם עלידי עצב הי-תזווה במדיניות השכר — אין לצפות שחברות התחבורה, המו-ניות, הספרים או בעלי-המסעדות, (רק כדי למנות כמה מן השיררי-תים), יעשו למישהו טובה ויסי-פגו את העלאת השכר שהם צרי-כים לשאת בה.

סיקה בערך רק 10% מכל העובדים הש-כירים במשק. ההסתדרות והממשלה מע-סיקות ביחד 53% של העובדים.

★ ★ ★

בן אהרון, כאמור, דורש תוספת של 16% לשכר. מאיר עמית, מנהל כור (ו התאחדות התעשייה ההסתדרותית, פרט למפעלים התעשייתיים של הקיבוצים) אמר שמפעליו ישלמו בערך 7½% תוספת. מארק מושביץ, יו"ר התאחדות בעלי-התעשייה, הודיע שיסכים לתוספת של 5% במזומן ולעוד 3% בערך באגרות-חוב אשר ישולמו כעבור שלוש שנים. ספיר אמר שהעלאת מעל ל-3%—4% תגרום אסון.

נשאלת, איפוא, השאלה, מה קורה כאן? כל שחקניה של טראי-גינקומדיה זו הם חברים נאמנים במערך — להוציא את מושביץ. כולם מדברים בערך על אותו-הי-דבר — להוציא את בן-אהרון, אשר מוכרח להוכיח שדבריו "הכוחה-החדש" על הזהות בין הי-הממשלה לבין הנהגת ההסתדר-רות, על העובדה המכשילה שהי-הסתדרות היא מעביד יותר גדול מהתאחדות בעלי-התעשייה, אי-נם נכונים. כסופו של דבר הוא יתפשר. כולם יסכימו לתוספת שבעה או אולי שמונה אחוזים. לאיש לא יהיה איכפת כמה כדי יוק יופיע על הלוקש החודשי שלך. הסיבה פשוטה מאוד: הלירות הי-נוספות הללו תהיינה מזוייפות. דבר לא תוכל לקנות בהן. תוספת היוקר המיוחלת, לכאורה, פטורה ממסי-הכנסה (אך לא מביטוח-לאומי, שאותו עומדים להעלות). כל העלאת שכר מעבר ל-תוספת היוקר תהיה חייבת גם במס וגם בביטוח-לאומי מוגדל. מה שישאר נטו בידך עוד לא ברור — אך יש להניח שבעל משי-פחה עם שלושה ילדים מתחת לגיל 18, הי-מקבל תוספת של בערך 60 לירות לחודש, יזכה ללא יותר מ-4 שטרי עשר לירות ביד.

כך מתחלק ציבור המועסקים בישראל על-ידי מעבידים פרטיים, ורק כ-10% מועסקים על-ידי התעשיינים המאורגנים בהתאחדות בעלי-התעשייה. למרות זאת מוצגים התעשיינים כ-53% מהעובדים השכירים בישראל מועסקים על-ידי הממשלה וההסתדרות. כ-37% מועסקים על-ידי הממשלה וההסתדרות. למרות זאת מוצגים התעשיינים כ-53% מהעובדים השכירים בישראל מועסקים על-ידי הממשלה וההסתדרות. כ-37% מועסקים על-ידי הממשלה וההסתדרות.

★ ★ ★

מיסים העקיפים החדשים מתוכנ-